

The New York Times
bestseller amish-trilógia
Első rész

Ha fáj a szív

Cindy
Woodsmall

Az alázat nővérei

Cindy
Woodsmall

Ha fáj
a SZÍV

Az alázat nővérei

Első rész

Kossuth Kiadó

Originally published in English under the title:
When the Heart Cries. The Sisters of the Quilt – Book One
by Cindy Woodsmall

Published by WaterBrook Press, an imprint
of The Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC
10807 New Allegiance Drive, Suite 500
Colorado Springs, Colorado 80921 USA

International rights contracted through
Gospel Literature International
P.O. Box 4060, Ontario, California 91761 USA
This translation published by arrangement with
Multnomah Books, an imprint of The Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Mark D. Ford

Borítófotók
Jim Celuch
123RF

ISBN 978-963-09-9990-8

Minden jog fenntartva

Copyright © 2006 by Cindy Woodsmall
© Kossuth Kiadó 2020
© Hungarian translation Németh Dorottya 2020

*Az egyetlen embernek, akivel mindig élni akartam,
rendíthetetlen támogatómnak, legjobb barátomnak,
a férjemnek.*

*Veled az élet sokkal többet ér, mint amit valaha
lehetségesnek tartottam.
Köszönöm.*

*Két idősebb fiamnak, akik hittek bennem.
Sok szabadidőtököt áldoztátok fel, amikor segíteni kellett
a háztartásban, és vigyázatok az öcsétekre,
hogy én írhaszak. Köszönöm.
Azért is hálával tartozom, hogy karbantartottátok a gépemet
és az internetet, bár én mindent elkövettem,
hogy ezt megakadályozzam.*

*Legkisebb fiamnak, aki mindennap új energiát sugárzott felém.
Soha nem kételkedtél abban, hogy sikerülni fog.
Amikor egy kis humorra volt szükségem a történetben,
a képzelőerőd mentett meg.
Kívánom, hogy egy nap majd te is megírhasd
a saját történeteidet.*

*Menyemnek, aki sokféleképpen segített.
Hálás vagyok azért, hogy most már az életünk része vagy.*

*És mindenekfelett köszönöm Istennek, aki türelemmel,
szeretettel és megbocsátással rendezi el életem kapcsolatait.*

*Kívánom, hogy mindig csak Téged halljalak,
és Neked válaszoljak!*

*Édesanyám emlékére, aki mindig megerősít engem,
és aki bennem és utódaiban is ott él.*

*És minden lánynak, aki ebben a folyamatosan változó
világban próbál boldogulni, és megtudni azt, ki is valójában,
és mit jelent a Király gyermekének lenni.*

*A*nnah Lapp letakarta kezével a frissen összeszedett és kosárba tett tojásokat, a háta mögé nézett, és futásnak eredt a poros úton. A hajnali napsugarak átszűrődtek a hatalmas tölgyfaleveleken, miközben ő a reményei... és a félelmei felé szaladt.

A levegőben köd, nedves föld, kerti zöltségek és jázmin illatának keveréke szállt. Hanna csodálta a természet aro-
máinak sokféleségét. Amikor felért a dombra, ahol elég messze volt már ahhoz, hogy az apja ne lássa, megfordult, és végigpásztázta a mögötte elterülő tájat. Családja szürke kőháza egy széles földterület közepén állt. Tizenhét évvel ezelőtt ebben a házban látta meg a napvilágot.

Behunyta a szemét, és ezzel elszakadt az otthonától. Amish öröksége több száz éves volt, de a szíve a modern világ, a számítógépek és az internet felé húzta. A szabadság hangja ugyanúgy szólította őt, akárcsak a rokonai.

Bizonyos napokon eluralkodott rajta a vágy, hogy kiszabaduljon a családja fogságából. Volt odakint egy élet, lüktető mozgástér, ami hívogatta a lányt. Még egy pillantást vetett az otthonára, mielőtt tovább ballagott volna. Paul az egy mér-föld hosszú séta végén várta őt. A boldogság meggyorsította a lépteit. Szinte észrevétlenül roppent el az idő, miközben a madarak hajnali énekét hallgatva a kerítések léceit számol-gatta.

Amint felért a dombra, megütötte a fülét egy bariton hang és egy ismeretlen dal. Az ének a pajtából jött. Hannah elindult a kapu felé a legelő végébe, amelyet poros út szegélyezett. A pajta mögött állt Paul nagyanyjának háza, a közelében pedig kikövezett út vezetett a távolba, amit az *angolok* használtak az autóikkal.

Paul is angol autóval járt. Hannah szája mosolyra húzódott. Pontosabban egy szinte már roncsnak mondható, régi teherautót vezetett. Ugyan a fiú mennonita* csoportja számos dologban régimódibb volt, mint más közösségek, azért előszeretettel használtak elektromosságot és járműveket. Ennek ellenére kötényruhát hordtak, és a nők számára kötelező viselet volt az imasapka, vagyis a *Kapp*. Bizonyára nem volt abban semmi rossz, hogy kedvelte Pault, hiszen az ami-shok a fiú rendjéből senkit nem tartottak hivalkodónak vagy „angolosnak”.

Amikor Hannah kinyitotta a kaput, Paul jelent meg a pajta széles ajtajában. Nem viselt kalapot, amit a lány püspöke határozottan elítélt, így kilátszott szénaszínű haja, amelyen megcsillantak a napsugarak. A fiú kék szeme gyakran jelent meg Hannah álmaiban.

Kezében egy vasvillával, rosszalló arckifejezéssel közeledett a lány felé.

* Anabaptista keresztény felekezet, amely nevét az alapítójáról, a holland katolikus pap, majd anabaptista vallási vezetőről, Menno Simonsról (1496–1561) kapta. Elveik alapját Jézus tanítása képezi, az őskeresztény erkölshöz és a bibliai előírásokhoz ragaszkodnak. Vannak erősen konzervatív és radikális nézetű híveik és csoportjaik, amelyek békében megférnek egymással. Általánosságban az egyszerű életvitel, a világi étellel való szembenállás jellemző rájuk. A mennonitákat a Bazelben alapított, öt évenként ülésező Mennonita Világkonferencia (*Mennonite World Conference*) tömöríti.

– Hannah Lapp, mit csinálsz te itt? Ilyen korán reggel kilopóztál? Egész Perry megye hallani fogja apád üvöltését, ha észreveszi.

Azzal megállt, leszúrta a vasvillát, és a lányt nézte.

Paul arca olyan komoly volt, hogy Hannah szíve hevesebben kezdett verni. Lehet, hogy túllépett egy határt?

– Ez az utolsó napod a nyári szünetből. Gondoltam, szívesen ennétek egy finom reggelit a nagymamáddal – felelte, és felemelte a kosarát.

Paul megtörölte a homlokát, de még mindig szigorúan nézett.

– A Nagy szörnyű morcos ma reggel.

– Rosszabb, mint tegnap?

– *Ja** – vágta rá a fiú, és elmosolyodott. Gyakran ugratta Hannah-t a kedvenc szava miatt, és azzal fenyegette meg, hogy mindenkinek mesél majd az egyetemen egy lányról, aki folyton ezt mondogatja. Tudta, hogy nem teljesen helyesen ejti ki a szót, de ez nem tartotta vissza a hecceléstől. A mosolyból lassan széles vigyor lett, és Paul arcáról eltűnt minden komolyság.

Hannah fogott egy tojást, és úgy tett, mintha megdobná vele a fiút.

Paul harsogva nevetett.

– Ha nem hajítod el, senkit sem találsz el vele. Mondjuk, te akkor sem, ha elhajítod.

Hannah szívét melegség öntötte el. Visszatette a tojást a kosárba, úgy tett, mintha mérges lenne, majd elindult a fűvön át a ház felé.

* Igen.

A lábjegyzetekben olvasható megjegyzések az amish szereplők egymás közt használt pennsylvaniai német kifejezéseinek fordításai, magyarázatai. (a Szerk.)

Paul negyedik tanévét kezdte meg az egyetemen. Újra ott kell hagynia Hannah-t egész őszi, tavaszra és télre, így a levelezés maradt számukra az egyetlen kommunikációs eszköz. És még ez a korlátozott lehetőség is csak a nagymamán keresztül működött. Ha Hannah apja tudomást szerzett volna a dolgról, azonnal megtiltotta volna, hogy barátkozzanak.

Paul utolérte a lányt, elvette tőle a kosarat, és mosolyogva nézett le rá.

– Szóval, nem fogsz hiányozni ma reggel a családnak? Vagy jobb, ha arra számítok, hogy apád mindjárt megjelenik a kocsijával a Nagy háza előtt?

– *Daed** nem csinálna ilyen botrányt – felelte Hannah, és megnyalta az ajkait, mivel a sietve megtett másfél kilométer után elég szomjas volt. – Megbeszéltem a húgommal, hogy elvégzi a munkámat.

– És akkor ki végzi el az ő munkáját?

– Sarah-nak ma reggel nincs semmi dolga, mert délután ő árusít a Miller Roadside-i piacon. Fizettem neki azért, hogy helyettesítsen. Úgyhogy minden rendben, *ja?*

– Fizettél neki? Tényleg?

Hannah vállat vont.

– Nem nagyon kedvel engem. De ne beszéljünk erről többet. Hajlandó volt megegyezni, úgyhogy itt vagyok.

Paul kinyitotta a szűnyoghálós ajtót a nagymama tágas verandájára érve.

– Remélem, Sarah nem mond semmit apádnak.

– Nincs mit mondania. Úgy tudja, a nagymamád hívott ide dolgozni – mondta Hannah, majd elhallgatott, és meg-

* Apa

fogta a kosár egyik oldalát. – Ezenkívül azt még *Daed* is tudja, hogy most van a *rumschpringém*.*

Paul elengedte a kosarat.

– De az ilyenféle extra szabadság nem jelent túl sokat apádnak, nem igaz?

Hannah tiszteletlenségnek tartotta volna, ha kritizálja apját Paul előtt. Igaz, hogy *Daed* néha nagyon bosszantó tudott lenni.

– Azért a régi szabályok őt is kötik. Nem vetne rá jó fényt, ha a püspök megtudná, hogy nem tiszteli a hagyományokat.

Hannah kinyitotta az ajtót, de Paul keresztbe tette előtte a karját, és nem engedte be a házba. Amikor odahajolt a lány arcához, Hannah továbbra is mereven nézett maga elé.

– Nézz rám, Hannah.

A fiú halk, remegő hangja bizsergető érzést keltett benne. A férfias illat bekúszott az orrába, és átjárta az egész testét. Hannah valamiféle összetartozást érzett, és ez arra sarkallta, hogy közelebb húzódjon Paulhoz.

Még pár másodpercre szüksége volt ahhoz, hogy felemelje a tekintetét.

Paul mosolygott, de kék szemében olyasmi tükröződött, amit a lány nem értett.

– Nagyon szeretnék beszélni veled, mielőtt visszamegyek az egyetemre. Vannak dolgok, amikről nem írhatok levélben. Ha most nem jöttél volna el, délután átmentem volna hozzátok – mondta Paul, és felsóhajtott. – Bár abból olyan zűr lenne, hogy úgyse tudnánk beszélni.

– Paul!

* Azon időszak, amikor a 16-17 éves amish fiatalok legálisan elhagyhatják szigorú, zárt közösségüket, és kipróbálhatják a „valódi” életet. Végül ők maguk dönthetnek arról, hogy visszatérnek-e.

A remegő hang odabentről hallatszott. A Nagy botja ütemesen kopogott a fapadlón, ami egyértelműen jelezte, hogy már csak pár lépésre lehet tőlük.

Hannah hátralépett, mert úgy érezte, belehal, ha bárki meglátja, milyen közel áll Paulhoz.

A fiú is felegyenesedett, s ezzel még távolabb kerültek egymástól.

– Ígérd meg, hogy kettesben lehetünk ma valamikor. Tényleg beszélnem veled, mielőtt elmegyek.

Hannah a fiú szemébe nézett, és kész volt bármit megígérni neki.

– Megígérem – suttozta.

Paul leeresztette a karját.

– Nagymama! Hannah jött meg!

Paul a gyümölcságyásban állt, amikor meghallotta, hogy a nappaliban ötöt üt az óra. Tudta, hogy indulnia kell. Másodszor találkozott aznap Hannah-val, mielőtt visszament volna az egyetemre, az őszi szemeszterre.

Beledobott egy marék áfonyát a félig teli fémvödörbe, felegyenesedett, és fürkészni kezdte a látóhatárt. Amint elmosták a reggeli edényeket, Hannah hazament, és reménykedett benne, hogy senki sem hiányolta. Így aztán nem tudtak kettesben maradni egy percig sem. Újra a majdnem üres áfonyabokrok felé fordult, és örült, hogy előző nap hozott egy kis gyümölcsöt a Lee McNabb piacról.

Elege volt már abból, hogy barátként tekintsen Hannah-ra, amikor igazából szerelmes volt belé. Ha pár évvel idősebb lenne a lány, már réges-rég beszélt volna neki az érzéseiről. De még ha így is történt volna, és a lány se lenne

iránta közömbös, akkor is titokban kellene tartaniuk a kapcsolatukat. Ha nem akarta bajba sodorni Hannah-t az apja és a közösség előtt, nem beszélhetett róla senkinek. Túlságosan sok távoli rokona élt Owl's Perchben, és minden jövőbeni reménye szertefoszlott volna, ha az emberek pletykálni kezdtek volna róluk.

A piknikasztal mellett beletette a megvásárolt áfonyát a vödörbe, és amint felnézett, észrevette a domboldalon közeledő légies jelenséget. A látvány elég volt ahhoz, hogy felgyorsuljon a szívverése.

A gyönyörű, gesztenyebarna hajzuhatag nagy részét eltakarta a *Kapp*. A térd alá érő barna, rakott ruhát hosszú, fekete kötény fedte. Az amishok minden létező módon törekedtek az egyszerűségre, kezdve a nyolcosztályos tanulmányoktól a szigorú öltözködési előírásokig. Paul önkéntelenül is elmosolyodott. Hannah egyszerre volt bátor, mint egy oroszlán és félénk, mint egy kiscica. Tucatnyi szabálytól sem lett átlagos jelenség, még akkor sem, ha betartotta az *Ordnung** törvényeit.

Amikor a lány észrevette őt, integetett neki. Paul is visszaintett, és letette a vödröt. Egész lényre válaszolt a lány jelenlétére: a szíve gyorsabban vert, a tenyere izzadt, és a gondolatai is összekuszálódtak. De nem a fizikai vonzalom hozta vissza minden nyáron Owl's Perchbe. Volt köztük valami, amit ő sem értett, de azt tudta, hogy ritkán van ilyesmi egy fiú és egy lány között. Ha Hannah lesz a felesége, ő pedig szociális munkásként dolgozik majd, nagy dolgokat vihetnek végbe. Mindketten tenni akartak valamit az emberekért –

* Az amishok írott és íratlan szabályai, amelyeket a generációk adnak át egymásnak. A törvényeket az egyház vezetői hagyják jóvá, majd a tagok szentesítik a döntéseiket az erre kijelölt gyűléseken. A legtöbb amish kívülről ismeri őket.

különösen a gyerekekért. A legtöbbet pedig akkor tehetik, ha egész életükben együtt maradnak. Igaz, Hannah még csak mostanában kezdi megérteni, mit jelent Istenhez fohász-kodni és benne bízni. Eddig az élete főleg a szabályok betartásából állt.

Paul a lány minden mozdulatát figyelte, ahogy kinyitotta a hátsó kaput, és átsétált a mezőn. Amikor kitárta neki a legelőre vezető kiskaput, kedves szavak jutottak eszébe, és már majdnem ki is mondta őket, de a lány iránti tisztelet és az önbizalomhiány ismét elnémította.

– Szia! – köszönt Hannah, és átadott neki egy konyharuhába csavart csomagot.

Paul az orrához emelte az ajándékot, és belélegezte a frissen sült kenyér illatát.

– Hmm...

Hannah nevetve nézett rá.

– És mit gondolsz, ki sütötte ezt a kenyeret?

– Te – felelte magabiztosan Paul.

Hannah csípőre tette a kezét.

– Négyen is sütnek kenyeret nálunk. Honnan tudod, hogy az enyém?

– Amikor a tésztát gyúrod, belekerül egy kis tűz, mintha a lelked egy darabját is beledagasztanád.

Hannah felnevetett.

– Butaságokat beszélsz!

– Komolyan mondom! – mondta a fiú, és újra nagyot szippantott a ruhába csavart vekniből. – Ha mélyet lélegzel, érzed a forróságot.

Paul odatartotta a kenyeret Hannah arcához.

– Mint a benned égő tűz, Oroszlánszívű lány!

Hannah csettintett a nyelvével, ezzel jelezve, hogy Paul épp megszegni készül a helyes viselkedés szabályait. A fiú

leengedte a kezét, és Hannah szemébe nézett. Nem akarta megzavarni a kettőjük között áramló érzések mágikus erejét. Az ő szemében Hannah-nak éppen annyi bátorsága, önuralma és nemes vonása volt, mint egy oroszlának. A jelző tökéletesen illett rá, még akkor is, ha a lány zavarba jött tőle.

– Várj itt – mondta Paul a hátsó ajtóhoz sietve, miközben felkapta az áfonyás vödröt. A verandán át a konyhába ment. Miután letette a kenyeret és a vödröt az asztalra, a nagymáját szólította.

– Nagyi!

Az asszony a nappaliban ült, és a Bibliát olvasgatta, amikor Paul odalépett a mellette álló kerek mahagóni asztalkához.

– Hannah van itt. Elmegyünk sétálni.

Felvett egy walkie-talkie-t az asztalról, és bekapcsolta.

– Ha valamire szükséged van, csak nyomd meg ezt a gombot – mutatott rá egy hangjegy szimbólummal megjelölt gombra. – Ha csörögsz, azonnal visszajövünk.

Azzal letette a rádiót a kis asztalra, a párját pedig az övére erősítette.

A nagyanyja az arcát fürkészte, mire Paul felhúzta a szemöldökét.

– De ha lehet, inkább ne legyen szükséged semmire – mondta, és homlokon csókolta az idős asszonyt.

– Tizenöt percet adok, fiatalember. Aztán megnyomom azt a gombot. A fiataloknak ennél több időre nincs szükségük.

– Ugyan, Nagyi! Hannah és én csak nyugodtan szeretnénk beszélgetni.

Miközben az unokáját figyelte, az asszony arcán finom ráncok jelentek meg.

– Húsz percet kapsz. Utána bármi mondanivalótok is van, az a verandán vagy a konyhában is elhangozhat. És ne is feleselj, mert én magam megyek el a szüleikhez.

– Igenis, asszonyom! – sóhajtott fel Paul, és elindult a hátsó ajtóhoz.

A Nagyi sosem tartotta felnőttek. Amikor a szüleivel Marylandben volt, sokkal nagyobb szabadságot kapott, mint a nagymamájától, az egyetemen pedig kizárólag a maga ura volt. Ott nem is volt rá szüksége.

Megnézte, hogy a zsebében van-e az ajándék, és kilépett a hátsó ajtón.

Hannah egy kis dombon állt, és a zöld mezőn legelő állatokat figyelte. A szellő meglengette a szoknyáját és a *Kapp* kötőjével játszott. Paul szerette volna így lefényképezni, mert bármilyen, Hannah-ról készült képnek örült volna.

Odament a lányhoz, felé nyújtotta a kezét, és Hannah ekkor – először, amióta ismerik egymást – elfogadta azt.

Átfutottak a mezőn egészen az árnyas erdőig. Amikor a patak fölött ívelő hídhoz értek, lelassítottak. Hannah kilépett a papucscipőjéből, és leült a fahíd szélére. Lábával a víz fölött kalimpált.

Paul is levette a szandálját, és leült mellé.

Egy ideig egyikük sem beszélt, csak a víz csobogása, a márdárcsicsergés és egy-egy távolból hangzó tehénbögés zavarta meg a tökéletes csendet.

Paul megpróbálta leküzdeni idegességét, miközben két kezébe fogta Hannah kezét, és odafordult hozzá.

– Évről évre egyre nehezebb elmenni.

Aztán a szájához emelte, és megcsókolta az apró kezeket.

Hannah csak bámult rá, mintha eszébe se jutott volna, hogy Paul valaha is megcsókolja. A fiú közelebb hajolt hozzá, és nyilvánvalóan egy igazi csókban reménykedett.

De Hannah megköszörülte a torkát, és arrébb húzódott.
– Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha most visszamennénk
– mondta, és felállt.

– De hát... – ugrott fel Paul – ... még el se mondtam,
amiről beszélni szerettem volna veled! Rólunk van szó!

Hannah felvette a földről cipőjét.

– Ne kérd, hogy kitarjam a szívemet, tudom, hogy úgyis
visszamész az egyetemista barátnődhez.

Nem nézett Paulra, csak belebújt az egyik cipőbe.

– Lehet, hogy nem vagyok olyan tanult, mint ők, de azért
bolond sem vagyok, Paul Waddell. Hallottam én már arról,
milyen ott a világ, és mondhatom, hogy nem tetszik. Ennél
mi jobb barátok vagyunk.

Lesimította a kötényt, és felnézett a fiúra.

Paul egész lényét átjárta a bizonytalan szorongás. Görcsbe
rándult a gyomra, miközben ő is felvette a szandálját. Lehet-
séges, hogy ezzel tönkreteszi a barátságukat, amit mindennél
többre tartott?

– Nincsenek barátnőim az egyetemen, soha nem is vol-
tak. Nincs az életemben más, csak te... ha megengednéd,
hogy a barátnőmnak nevezzelek.

Hannah megrökönnyödvé bámult rá.

– Mit mondasz? – suttogta rekedten, és hangja belevájt
Paul lelkébe.

A fiú közelebb lépett.

– Azt mondom, hogy közös jövőt szeretnék veled...
együtt...

Benyúlt a zsebébe, és kivett egy vékony, hosszúkás, arany-
színű dobozkát.

– Ez a tiéd.

Hannah megrázta a fejét.

– Nem fogadhatom el.

– De hisz régóta barátok vagyunk, hogyhogy nem fogadhatsz el tőlem egy egyszerű ajándékot?

Odatartotta a dobozt Hannah orra elé, és reménykedett, hogy a lány mégiscsak elveszi.

– Ezt együtt csináltuk! Dolgoztunk a Nagyinál, és eladtunk egy csomó árut a piacon.

Hannah kétkedő arccal elvette a dobozt. Paul összeszedte a bátorságát, és megérintette a lány arcát.

– Hannah, minden gondolatomat te töltöd ki, és te vagy minden reményem is.

A lány csak nézte, és egyre gyorsabban vette a levegőt.

– Legalább egy évet még várunk kell, de... – folytatta Paul, miközben a lábát bámulta, és egy mohadarabot rugdosott. – Hannah Lapp, leszel a feleségem?

Hannah torkán akadt minden szó, és kővé dermedve állt a hídon.

– De hát... a családom... én... nekem... *Mammnak** elég nehéz lesz az is, hogy nem csatlakozom a hithez, de ha elköltözöm Owl's Perchből, akkor megszakad a szíve.

Paul megvakarta a fejét. Hannah családjának jóváhagyásáért nehéz csatát kell megvívnia, és persze győznie, különben Hannah szíve meghasad. A lány szemébe nézett, mert szeretne volna, ha tudja, hogy ő minden tőle telhetőt meg fog tenni.

Mindketten tisztában voltak azzal, hogy ha összeházasodnak, az egész további életében meghatározza majd Hannah családi kapcsolatait is. Mivel nem keresztelkedett még meg, nem közösen ki, ha férjhez menne egy mennonitához. De az apja nem engedné meg, hogy ilyen külső hatás érje a családot. Ahogy az áramot sem engedné használni. Ha néha

* Anya.

meg is látogathatná őket, a házba nem mehetne be. Nem minden amish családnál volt így, de ez Hannah helyzetén nem sokat segített.

Paul azt remélte, hogy türelemmel és jó időzítéssel megnyerheti Hannah apját az ügyének. Bármennyire is szerette volna eloszlatni Hannah aggodalmait, nem tudott választ minden kérdésre.

Úgy tűnt, a lány befogadta és elfogadta a fiú érzéseit iránta, mert egy halvány mosoly letörölte arcáról a kétségbeesést, és lassan bólintott.

– Ez egy igen? – kérdezte Paul két kezébe fogva a csöpp kezét, amelyben Hannah még mindig ott szorongatta a kibontatlan dobozkat.

– Igen – suttogta a lány.

– Hannah, ezt el se hiszem! Úgy értem... nem gondoltam... Te aztán meg tudod várni a férfit, mondhatom!

Hannah félrebillentette a fejét.

– Azt akarod, hogy én is olyan kihívó legyek, mint az angol lányok, akikről hallani?

Paul megszorította a kezét.

– Soha senki más nem fog érdekelni, csakis te! – mondta Paul, és óvatosan végigsimította az arcát. – Olyan gyönyörű vagy!

Hannah hátralépett, és felcsattant.

– A szépség hiúság, és megköszönném, ha nem ezt mondogatnád folyton!

Paul felnevetett.

– Ó, tényleg gyönyörű vagy, de nem ezért érdekelsz. Ha ez számítana, sok szép lányt találhatnék még magamnak.

Hannah egy ideig figyelte a fiú arcát, majd felkacagott.

– Micsoda beszéd! Miért is nem vágtam hozzád azt a tojást ma reggel?

Paul is nevetett.

– Már késő – felelte, és a kis dobozra mutatott. – Bontsd már ki az ajándékot!

Hannah kipirult arccal húzta le a dobozról az aranyszínű szalagot. Felemelte az apró fedelet, és kivett egy vékony kis könyvet, amely nagyjából egy tenyérnyi lehetett. Szemöldöke lassan felhúzódott, amikor kinyitotta, és meglátta benne az oszlopokat és számokat.

– A kártya, amit tavaly aláírtam veled, nem a nagyanyám adózásához kellett. A közös takarékszámhámoz volt szükségem rá – magyarázta Paul, és a táblázat alján szereplő számra mutatott. – A nyári munkáinkkal összesen ennyit gyűjtöttünk, hogy támogathassuk azt a thaiföldi kislányt.

A Hannah szeméből áradó, gyermeki örömmel vegyes rácsodálkozás minden fáradozást megért.

– Ilyen sokat gyűjtöttél?

– *Mi* gyűjtöttünk ilyen sokat. Három éven át minden tavasszal beültettük azt a hatalmas földet Nagy háza mögött. Eladtuk a zöldségeket, és felszerelést vásároltunk az eltevéshez. Talán rám hárult a barkácsolás, tetőjavítás és hasonlók, de te voltál az, aki annyi apróságot varrtál – a babáktól a takaróig. Mindketten kellettünk hozzá, hogy összegyűjtsük ezt a pénzt. És a munkánknak hála, egy fiatal thai lány a Kegyelem Házában élhet helyett, hogy eladnák rabszolgának. Ruhát meg ételt kap majd, és iskolába is járhat.

Hannah végigfuttatta ujjait a számoszlopokon.

– Ki hitte volna, hogy egy kis munkával ilyen sokat tehetünk valakiért?

– Isten, azt hiszem.

Paul nagyon szerette volna megcsókolni a lányt, de inkább kinyújtotta a kezét a kis könyvért.

– Szeretnék mutatni neked még valamit.

Hannah átnyújtotta a könyvet, Paul pedig lapozott.

– Ez a rész egy másik összegről szól, amelyet elkülönítettem egy számlán – mondta a lap jobb oldalára mutatva. – Ezek a mi lakhatási költségeink.

Hannah a könyvről felpillantott Paul arcára.

– De ehhez a részhez csak te adtál pénzt, igaz?

Paul bólintott, és nem tudta, mi következik.

A lány összeráncolta a homlokát.

– Akkor mégis hogy lehet ilyen sok máris?

– Ezt már évek óta tervezem.

Hannah annyira meglepődött, hogy válaszolni sem tudott. Paul megcsókolta a homlokát, és teljesen elvárzásolta a lány puha bőre. Minél tovább állt ilyen közel hozzá, annál inkább szerette volna szájon csókolni, de félt, hogy Hannah-t zavarba hozná a lépés.

– Amint lediplomázom, egész nyáron apádnak fogok dolgozni, és nem kérek érte pénzt. Remélem, az alatt az idő alatt megkapom majd az áldását, hogy feleségül vehesselek.

Hannah megköszöri a torkát, és a szemében kétség villant meg.

– És mi lesz, ha így sem egyezik bele?

– Bele fog, Hannah, még ha várnunk is kell rá egy-két évet – nyugtatta meg Paul, majd előrehajolt, és csókot nyomott a lány arcára. Hannah puha bőrének édeskés illata volt, akár a méznek és a fahéjnak. – A családod és a közösséged is elfogadja majd.

Egy pillanatra kétségbeesés futott át Hannah arcán. Felhúzta a kötényt, majd egy rejtett belső zsebbe tette a dobozt, a szalagot és a kis könyvecskét is.

– Ha valaki képes megnyerni a családomat és a közösségemet, az te vagy – mondta, aztán felemelte a fejét, és kihúzta magát, úgy kuncogott. – *Ja?*

– *Ja* – bólintott Paul, és elmosolyodott.

A walkie-talkie megszólalt, és Paul meghallotta benne a nagyanyja hangját. Őt hívta haza.

– Induljunk – javasolta, és Hannah felé nyújtotta a kezét.

– Jobb, ha visszaérünk, mielőtt Nagyi megghiúsítja a tervemet, hogy elnyerjem apád áldását.

Hannah kezét a fiúéba tette, és visszasiettek a nagymama házához.

– Repes a szívem.

Paul megtorpant, és megszorította a lány kezét.

– Szeretlek, Hannah Lapp.

Hannah lenézett összekulcsolt kezükre.

– Én is szeretlek téged.